

Ni cura ni mesura

L'imperialisme lingüístic és només un dels rostres de l'imperialisme polític. L'asseveració, que subscric, no és pas collita pròpia, sinó del sociolingüista Louis-Jean Calvet, que la va formular el 1974 a la seva obra *Linguistique et colonialisme* i que a mi em va arribar a través d'un text de Jordi Carbonell. El programa d'aniquilació (no cal que fem servir eufemismes edulcorats) de la nostra llengua va començar, fonamentalment, en dos temps als Països Catalans, fruit de la dispersió dels centres de domini polític: el tret de sortida per a la Catalunya Nord es donava amb el Tractat dels Pirineus, el 1659; i per a la resta de territoris al sud de l'Albera, l'inici de l'eliminació planificada s'engegava amb la victòria militar del bàndol borbònic en la Guerra de Successió (*impasse* britànic de Menorca, a banda).

La part positiva de tot plegat és que no hi han reeixit, en eliminar la nostra llengua. Prova d'això és que encara hi parlem, en català, jo hi escric aquest article, i milions de persones podrien llegir-lo i entendre'l. La negativa és que no hi han reeixit... de moment: els programes d'aniquilació encara són en marxa i els encarregats d'executar-los estan prement l'accelerador.

Remetem-nos, a tall d'exemple, a algunes de les darreres i combinades atzagaiades, capitanejades totes elles pel sector més abrandat i desacomplexat de l'espanyolisme: els destacaments del PP a les colònies, les avantguardes radicals de colons, blavers, gonelles, sectes neoespanyolistes (una de les més importants liderades per un vallesà, per cert) i altres còmplices per acció, omissió o negligència descarada.

Una de les més recents és la que hem patit a la Franja, on el nou govern autonòmic decidia derogar la Llei de llengües i ho feia, com recorda el sociòleg Natxo Sorolla, de la forma més dura possible (http://xarxes.wordpress.com/2012/06/18/simposa-la-linia-dura-en-la-deogoracio-de-la-lei-de-llengues/?utm_source=twitterfeed&utm_medium=twitter): imposant el secessionisme (la raó de l'aragonès oriental, un triomf de la FACAOL (<http://locacaodelafacao.wordpress.com/la-veritat-de-facao-la-politica/>), i una nova estandardització) i no garantint-ne l'ensenyament. Una situació que, esclar, afecta també a la llengua aragonesa, en una posició globalment encara més fràgil que la catalana. Enmig de la mar, Bauzá i la seva tropa enceten una campanya inquisitorial (<http://bibiloni.cat/blog/?p=1411>) per canviar denominacions de topònims i viles, l'eliminació de la llengua catalana com a requisit i mirant de reduir obstinadament la seva presència a les escoles; si convé amb nocturnitat i traïdoria (<http://dbalears.cat/actualitat/balears/sessions-estiu-parlament-per-arraconar-catala.html>).

Al País Valencià, l'enèsim atac a la llengua promogut des del govern autonòmic se sintetitza en el Decret sobre plurilingüisme, que margina la immersió i els programes en la llengua pròpia (<http://www.escolavalenciana.com/noticies/detall/1591/unitat-de-la-comunitat-educativa-i-social-per-un-decret-sobre-plurilinguisme-que-no-margine-el-valencia>). Al Principat, el combat principal és també a les aules amb el Tribunal Suprem espanyol llançant una sentència de profunditat contra la immersió lingüística (<http://blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/224881>), tot i que a la consellera li sembla que les coses sempre són allà mateix (sic). I tot plegat, a més, enmig de la pressió habitual, amb vexacions franquistes per part de les forces i cossos de seguretat de l'estat espanyol, amb insults racistes, amb la dificultat (utopia?) de viure cada dia plenament en català.

Ara, desbocats, ja han perdut la cura i la mesura que demanava Felip V en la seva *Carta del Rey a los Corregidores* de 1717: "*Pondrá el corregidor el mayor cuidado en introducir la lengua castellana, a cuyo fin dará providencias más templadas y disimuladas para que se note el efecto sin que se note el cuidado*". Ara ja s'han arribat a creure allò que va dir no fa gaire un dels seus més conspicus descendents, terror de paquiderms africans: "*Nunca fué la nuestra lengua de imposición sino de encuentro; a nadie se le obligó nunca a hablar en castellano*". El més curiós és que, si s'hi fixen, a vint anys de la mort de Fuster, són els nostres enemics els qui tenen més clar

el mapa que han d'esborrar.